

نُه فَلَک

سُرُودِ هَایِ : بَابِکِ مَزْدُشْتِ

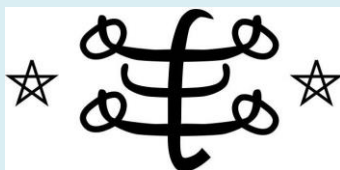
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نُه فَلَک

سُرودهای

بابکِ مَزْدُشت

طهران، ۱۷۵ بدیع (۲۰۱۸ میلادی)

دویستمین سالِ دمیدنِ پرتوِ پُردرخششِ «جمالِ اقدسِ آبهی» فرخنده باد!

با یادِ روانِ آنوشه و روشن
دکتر کامبیزِ صادق‌زاده‌ی میلانی، کامرانِ صمیمی، مُنا محمودنژاد
و دیگر شهیدانِ پاکِ دیانتِ بهائی
این دفتر را پیشکش می‌کنم به جانِ تابانِ یارِ کوچیده؛
جاودانِ یاد، پیمانِ شهبازیان

شاعر، چشم‌به‌راهِ شنیدنِ نقد و نظرِ شما پیرامونِ اشعارِ این کتاب است:

baabak.mazdosht@gmail.com

● فهرست:

● فَلَكِ أَوَّلٍ؛ فَلَكِ الْأَفْلاَكِ أَطْلَسِ:

- ۱ / میلادِ حَضْرَتِ بَهَاءِ اللَّهِ /
- روزِ نشاطِ است و روزِ عیدِ مُطَهَّر / صفحه‌ی ۱۹ //
- ۲ / شبِ صُعودِ حَضْرَتِ بَهَاءِ اللَّهِ /
- سماءِ است سَبَّه پُوش؛ شبِ تلخِ صُعودِ است / صفحه‌ی ۲۱ //
- ۳ / نوروز؛ عیدِ صیام /
- هَلِه! نوروزِ حقِ رسید، هَلِه! عیدِ صیامِ شد / صفحه‌ی ۲۳ //
- ۴ / عیدِ رِضوانِ /
- عیدِ گُلِ است و عیدِ اَعْظَم؛ عیدِ رِضوانِ آمده / صفحه‌ی ۲۵ //
- ۵ / حَضْرَتِ عَبْدِالْبَهَاءِ /
- الگویی کاملِ حق! سرحلقه‌ی عُرْفَا! / صفحه‌ی ۲۷ //

● فَلَكِ دُومٍ؛ اَخْتِرَانِ:

- ۱ / حَضْرَتِ اَعْلَى /
- ماه، از چاه، برون آمد و با ناز گذشت / صفحه‌ی ۳۱ //
- ۲ / حَضْرَتِ اَعْلَى /
- انوارِ درودِ اَخْتِرَانِ و ماه / صفحه‌ی ۳۳ //

- ۳ / حَضْرَتِ طَاهِرَهی قُرَّةُ الْعَيْنِ /
- مقنعه‌ی شبِ اوفتاد، ظلمت، گشتِ خاطرِه / صفحه‌ی ۳۵ //
- ۴ / جنابِ مشکینِ قلم /
- خوشا حبیبی که پشتِ پا زد به اشتغالاتِ این جهانی / صفحه‌ی ۳۷ //
- ۵ / یارانِ ایران /
- یاران! سلام! بیخ زده این روزها زمین / صفحه‌ی ۳۹ //

● فَلْکِ سِوْمُ؛ کِیوان:

- ۱ / ضرورتِ عرفانِ مَظْهَرِ ظُهُورِ الهی و عمل به اوامرِ وی /
- به چه آرزد این دل؟ به چه آرزد این جان؟ / صفحه‌ی ۴۳ //
- ۲ / روزِ میثاق با حَضْرَتِ عَبْدِالْبَهَاءِ /
- بلبلان بر لبِ هر پنجره بی صبر و قَرارند / صفحه‌ی ۴۵ //
- ۳ / بَيْتِ الْعَدْلِ اعْظَمِ /
- نُه ستاره نوربخشِ نُه فَلْکِ در عالم است / صفحه‌ی ۴۷ //
- ۴ / آرزوی زیارتِ اَمَاکِنِ مُتَبَرِّکَهی بَهَائِی در اَرْضِ مُقَدَّسِ /
- کاش پیدا شود از این اَفْقِ سُرْخِ، سواری / صفحه‌ی ۴۹ //
- ۵ / آرزوی زیارتِ اَمَاکِنِ مُتَبَرِّکَهی بَهَائِی در اَرْضِ مُقَدَّسِ /
- شب و ماهِ تابان، ز فِیوضِ رحمان، به همین اشارت، هَلِه یا بشارت! /
- صفحه‌ی ۵۱ //

● فلکِ چهارم؛ اورمزد:

- ۱ / ظهورِ تدریجیِ حقایقِ دینی و کارکردِ اَلتِ بخشِ دین /
- به دین، چون احوالانِ منگر؛ خدا را / صفحه‌ی ۵۵ //
- ۲ / وحدتِ اساسِ ادیان /
- دین چیست؟ هدیه‌ی حق، بر اهلِ هر زمانه / صفحه‌ی ۵۷ //
- ۳ / ترکِ تعصباتِ جاهلیّه /
- چشمِ دل باز کن و از عصبیتِ به در آ / صفحه‌ی ۵۹ //
- ۴ / تحرّیِ حقیقت /
- به پای خویش بران جاده‌ی حقیقت را / صفحه‌ی ۶۱ //
- ۵ / منعِ «حرفه» بودنِ پیشواییِ دینی /
- نکو نیست نان خوردن از راهِ ایمان / صفحه‌ی ۶۳ //

● فلکِ پنجم؛ بهرام:

- ۱ / حیاتِ روحانی و تعالیِ روح /
- جان: تابش و، تن: آینه، تن: کشتی و، جان: نوح / صفحه‌ی ۶۷ //
- ۲ / لزومِ هماهنگی و همکاریِ دین با علم و عقل /
- دین و دانش، دو یارِ یکدگرند / صفحه‌ی ۶۹ //

- ۳ / تشویق به انتشارِ آیینِ بهائی در عالم /
- تمام نیست رسالت، بر عاشقانِ فدایی / صفحه‌ی ۷۱ //
- ۴ / من یک بهائی‌ام! /
- من کیستم؟ مسافرِ راهیِ خدایی‌ام / صفحه‌ی ۷۳ //
- ۵ / راه و رَسْمِ بهاء /
- یاد کُن راه و رَسْمِ بها را / صفحه‌ی ۷۵ //

● فَلْکِ شِشْمُ؛ مِهر:

- ۱ / صلحِ جهانی /
- جنگ، چون آینه‌ای کاذب، دوروست / صفحه‌ی ۷۹ //
- ۲ / وَاَحَدِ عَالَمِ اِنْسَانِی /
- چشم واکُن بر جهانِ رنگ‌های بی‌شمار / صفحه‌ی ۸۱ //
- ۳ / خدمت به خَلْقِ و هَم‌نوعان به مَثابَه‌ی عِبَادَتِ /
- خدمت به تنِ خود را، وانه، همه‌تن جان باش / صفحه‌ی ۸۳ //
- ۴ / رَفَعِ فَقْرٍ و ثَرَوَتِ مُفْرَطِ /
- وای از کُفْرِ نَہان در اجتماعِ نابرابر / صفحه‌ی ۸۵ //
- ۵ / وَاَحَدِ لِسَانِ و خَطِ بَرای عالِمیان /
- دادار، بر جَرِیدَه‌ی دل‌های عاشقان / صفحه‌ی ۸۷ //

● فَلْکِ هَفْتُمُ؛ نَاهِد:

- ۱ / لُزومِ خدمتِ بهِ امرالله /
- عشق، چو دریاست، روحِ ما همه، ماهی / صفحه‌ی ۹۱ //
- ۲ / اهمیّتِ علمِ آموزی برای جامعه‌سازی /
- دلِ عالمان، به کف، گوهرِ شب‌چراغِ دارد / صفحه‌ی ۹۳ //
- ۳ / تَساوِیِ نِسوانِ وِ رِجالِ /
- زنان را از صمیمِ قلب با مردان، برابر دان / صفحه‌ی ۹۵ //
- ۴ / توصیه‌های اولیاءِ بهائی به حاکمان /
- بُوَدَ رَسَمِ حُکامِ نیکو خِصالِ / صفحه‌ی ۹۷ //
- ۵ / برخی از مضامینِ کتابِ اَطَهَرِ اَقَدَسِ و کلماتِ مُبارکهِی مکنونهِی /
- هم‌نوع، عزیز است و سزاوارِ محبّتِ / صفحه‌ی ۹۹ //

● فَلْکِ هَشْتُمُ؛ تیر:

- ۱ / مَطَّلَعِ شَمْسِ حَقِیقت؛ ایرانِ /
- ایران من! ای مادرِ آلود و دَم‌آوند! / صفحه‌ی ۱۰۳ //
- ۲ / حَصْر و اِعدامِ شهروندانِ بهائی و تَخْرِیبِ قُبورِ آنان در ایرانِ /
- سرافرازم، ولی دارم دلِ سَر دَر گریبانی / صفحه‌ی ۱۰۵ //

- ۳ / حَصْر و اِعدامِ شَهْر و نَدانِ بَهائِي و تَخْرِيْبِ قُبُوْرِ اَنانِ در اِيرانِ /
- کوهِ جنون، مَدْفِنِ فَرهَادِ هاسْت / صفحه‌ی ۱۰۷ //
- ۴ / بَهائِي هِرَاسِي و مَحْرُومِيْتِ بَهائِيانِ از حُقُوقِ اجْتِماعِي در اِيرانِ /
- هرکه باشد عاشق تر، از بلا نیندیشد / صفحه‌ی ۱۰۹ //
- ۵ / ستم و تبعیضِ تاریخی بر بَهائِيانِ در اِيرانِ /
- هرکه در این بادیه مجنون تر است / صفحه‌ی ۱۱۱ //

● فَلْکِ نُهْمُ؛ ماه:

- ۱ / اَيّامِ روزه‌داری /
- در مَدَمِ بادِ نوبهاری / صفحه‌ی ۱۱۵ //
- ۲ / اهمیّتِ دُعا و نیایش و مُناجاتِ /
- دستی به دعا بلند کُن جانبِ یار / صفحه‌ی ۱۱۷ //
- ۳ / ضیافاتِ نوزده‌روزه /
- خوشا جمعِ عاشقانِ حق، که هم پیمان‌آند و هم جان‌آند / صفحه‌ی ۱۱۹ //
- ۴ / تقویمِ سالانه‌ی بَهائِي /
- این نه و ده‌ماهه‌ی هر سال، به تقویمِ بَها / صفحه‌ی ۱۲۱ //
- ۵ / اِشاره به برخی از آثار و کُتُبِ دِیانَتِ بَهائِي /
- در آرزو، مَدَدِ بَجو زِ اسمِ اَعْظَمِ خُدا / صفحه‌ی ۱۲۳ //

● فَلَکِ اَوَّلٍ؛ فَلَکِ الْاَفَلَکِ اَطْلَسِ:

میلادِ حَضْرَتِ بَهَاءِ اللَّهِ

روزِ نشاط است و روزِ عیدِ مُطَهَّرٍ^۱
 مرغ، بُودِ نغمه‌خوان به سرو و صنوبر
 بلبل از این سو ز ندِ صَلَایِ مَسْرَتِّ
 نغمه از آن سو کُند به صَلْح، کبوتر
 روز سُروَر است و جشن و عشرت و شادی
 شادیِ مولودِ پاکِ هیکلِ أَطَهَّرِ
 پرده ز رُخِ بَرِگْرِفَتِ حَضْرَتِ مَحْبُوبِ
 معجزه، نامی دِگَرِ نِوِشْتِ به دَفْتَرِ

---

۱ • وزنِ عَرُوضی: مُفْتَعِلِین، فاعلات، مُفْتَعِلِین، فَع.

از قَدَمِ خَیْرِ آن جَمالِ مَبارک
رسمِ کهن، تازه گشت و، دهر، جوان تر
زاده شد از مامِ عَشق و از پَدَرِ عَشق
تا شوَد عَالَم به نورِ عَشقِ مُنور
روزِ جلالِ جمالِ اَقَدسِ اَبهی ست
گیتی از این رو شُدَه ست طیب و مُعَطَّر
آن که بُودِ قَصَدِ قولِ «بُظهِرُهُ اللهُ»
آن که جهان را کُند «یگانه» سراسر
جامه‌ی خدمتِ بیوش؛ خوش دل و راجی
خاصه در این عید؛ این ضیافتِ اکبر

نوامبر ۲۰۱۶

شَبِ صُعودِ حَضْرَتِ بِهَاءِ اللَّهِ

سما است سیبہ پوش؛ شبِ تلخِ صُعود است^۱
 مَلْکِ مرثیه‌خوان است و فَلَکِ جامه‌کبود است
 شبِ کوچِ تنِ خاکیِ آن روحِ گرامی ست
 همه، انس و مَلْکِ، بر لبِ شان سوگِ سُرود است
 زمین تا به فَلَکِ ناله‌ی حُزن است به هر جا
 به هر جا مَلْکی پَر زده، در حالِ فرود است
 از این رحلتِ جان‌سوز و از این سوگِ غم‌آفروز
 غم و هِلِهله و ولولِه در «بیتِ عُبود» است

---

۱ • وزنِ عروضی: مَفَاعیلُ، مَفَاعیلُ، مَفَاعیلُ، فَعُولُن.

چه سوزان بُود این عشق و چه سوزان بُود این اشک
که از آهِ احبّاء، همه جا پرده‌ی دود است
نه سوزانده کسی عود و نه اسپند و نه کُنْدُر
ولی در همه جا بوی خوشِ کُنْدُر و عود است
ببین؛ اشکِ ستاره‌ست فرازِ مژه‌ی ابر
ببین؛ بر لبِ هر مرغِ حقی، ذکر و درود است
بگو کیست؛ بگو کیست که با فرِّ خدایی ست؟
بگو کیست که عالمِ سویِ او گرمِ سجود است؟
به هر سینه سخن‌هاست از آن روح مبارک
که با قلبِ حزین همه در گفت‌وشنود است

مه ۲۰۱۷

نوروز؛ عیدِ صیام

هَلِله! نوروزِ حق رسید، هَلِله! عیدِ صیام شد^۱
 ز بشارتِ ایزدی، میِ وحدتِ به جام شد
 دلِ خود را بزن به دشت، هَلِله! سالیِ دگر گذشت
 عطش و صومِ عاشقان، به سعادت تمام شد
 به ره خوش‌دلی بکوش، قدحِ عاقلی بنوش
 که در آیینِ عاشقان، میِ حسرت حرام شد
 فرح و شور و لطفِ خاص، به مُجِب یافت اختصاص
 به جهان، هر چه غصّه بود، همه سَهَمِ عوام شد

۱ • وزن عروضی: فَعْلَاتُنْ، مَفَاعِلِنْ، مَفَاعِلِنْ، مَفَاعِلِنْ.

چو سُکوهِ شکوفه‌ها، به جهان می‌دهد بَها،
تو بخوان لبِ قصّه را؛ چه کسی نیک‌نام شد؟
همه‌ی عمرِ ما، چو سال، شده راهی سویِ بهار
چه خوشا آن که عاقبت، چو گلی شادکام شد
هدفِ عمر، خدمت است، هدفِ زندگی، وصال
تو ز سود و زیان مپُرس؛ که چه آمد، کدام شد
شده نورو ز کامکار، چه شکوفاست شاخسار
خُنکا آن که چون بهار، دلش آرام و رام شد
برسد پیروِ بَها، به برِ سِدِرِ مُنتَهی
دلِ پاکان، هر آنچه شد، ز عُلوّ مقام شد

مارس ۲۰۱۲

عیدِ رضوان

عیدِ گُل است و عیدِ اعظم؛ عیدِ رضوان آمده^۱
 نورِ بها تابیده؛ در جسمِ جهان، جان آمده
 عیدی ست اقدس، حَبِّدا! روزی مُقدَّس، حَبِّدا!
 والله عید است این چنین روزی که بُرهان آمده
 دنیا بهستی گشته از اظهارِ امرِ راستین
 تنها همین «بغداد» نَه، «هستی» به سامان آمده
 باید به پا کرد احتفال از این جلال و این جمال
 سلطانِ اعیاد است و فیضِ حق فراوان آمده

---

^۱ ● وزنِ عروضی: مُسْتَفْعِلِن، مُسْتَفْعِلِن، مُسْتَفْعِلِن، مُسْتَفْعِلِن.

آمد ز اخفا در عیان، موعودِ مسعودِ بیان
جبریل گفت از آسمان: برخیز! فرمان آمده!
این دُور، دُورِ روشنی، این دُور، دُورِ بینش است
و آن مظهرِ امرِ خدا، با لطفِ یزدان آمده
از باغِ رضوان و صفا، نوریست تا عرشِ خدا
موساست لوح آورده یا یوسف به کنعان آمده؟
اصحاب، شادند و رها، این روزهای جان‌فزا
دینِ بهی، دینِ بها از سوی رحمان آمده
با ابتهاجی جان‌فروز، شادیم ده روز و دو روز
زین شادی اعظم، کز آن، عالم چراغان آمده

آوریل ۲۰۱۸

حَضْرَتِ عَبْدِالْبَهَاءِ

الگوی کاملِ حق! سرحلقه‌ی عُرْفَا!^۱
 معنای رازِ حیات! سَقای آبِ بَقَا!
 ای غُصْنِ اَعْظَمِ آن طوبای هر دو جهان!
 حُسنِ بُرون و دَرُون! صندوقِ سِرِّ و سَخَا!
 قائم‌مقامِ پدر! آگه ز اصلِ خیر!
 دستم بگیر و ببر، بیرون ز بیم و رَجَا
 از بوی گیسویت و، حُسنِ مَحَاسِنَتِ و
 رخسارِ روشنِ تو، دل وا شود به خدا!

۱ • وزنِ عروضی: مُسْتَفْعِلِن، فَعْلُن، مُسْتَفْعِلِن، فَعْلُن.

شورِ سخنوری‌ات، دل بُرد از همه خلق
چشمانِ نافذِ تو، شد مُرشدِ دلِ ما
خواندم مفاوضه را، جانم رسید به عرش
فهمیدم از سخت، تفسیرِ آینه را
دانستم از مَنِشَت، انسان چگونه کسی است
با نورِ صِدق و صفا، دل می‌رسد به کجا
دل‌های اهلِ بهاء، گرم از رساله‌ی تو
روشن ز تذکرات، چشمانِ اهلِ وَا
افشای سِرِّ خدا! بَشَّارِ صِدق و صفا!
دستم بگیر و ببر، تا عرش، «عَبْدِ بَها»!

نوامبر ۲۰۱۱

● فَلَكِ دُوم؛ اَخْتَرَان:

حَضْرَتِ اَعْلٰی

ماه، از چاه، برون آمد و با ناز گذشت^۱
یوسف از منظرِ این پنجره‌ی باز، گذشت
چشمِ شب، نور گرفت و فلقِ آنگُشت بُرید
که: مگر می‌شود آسوده از این راز گذشت؟
آیه‌ی مُتَقِنِ ابروی تو از راه رسید
روزگارِ شُبُهَاتِ غلط‌انداز، گذشت
دلِ چون آینه صیقل‌زده در سینه نداشت
هرکه از غمزه‌ی چشمِ تو به اغماض گذشت

---

۱ • وزنِ عروضی: تَعْلَاتُنْ، تَعْلَاتُنْ، تَعْلَاتُنْ، تَعْلَاتُنْ.

عقلِ صیّادان، سرگرمِ معمّای تو بود
هجده آهوی پلنگ‌افکن، از ماز گذشت
می‌گیرای «بیان» تو ز لوح همه شُست
هر خطی را که در این مکتبِ اعجاز گذشت
ای تو منصورِ دگر! دارِ تو منشورِ دگر
بر تو آن رفت که بر عاشق از آغاز گذشت
طورِ کرمل ز تو لرزید و دلِ سنگ تپید
سنگ‌دل بود شُبّانی که به آواز گذشت
شاعران، در خَمِ گیسوی شب، آواره شدند
ماه نو، خَم شد و از مَشَعِرِ شیراز گذشت

فوریه‌ی ۲۰۰۹

حَضْرَتِ اَعْلٰی

انوارِ درودِ اختران و ماهِ
 بر شمسِ حقیقت؛ آن دلِ آگاه
 معناگرِ کُنهِ سوره‌ی یوسف
 آن منجیِ نورِ معرفت از چاه
 آن سیدِ ذکر و حَضْرَتِ نُقْطَه
 آن بختِ بلند و رُخْصَتِ کوتاه
 پیغامش؛ مُحِبِّیِ حُرُوفِ حٰی
 معراجش؛ آن شهادتِ جان‌کاه

● وزنِ عروضی: مفعولٌ، مفاعِلین، مفاعِلین.

مضمونِ غلاءِ و حَضْرَتِ اَعْلٰی
مقبولِ رَبِّ و مُقَرَّبِ دَرگاہ
بابِ کلماتِ و نُقْطَہِی اُولٰی
آن مژدہ دہ و بشیرِ اَمْرِ اللہ
آن مُخْبِرِ اَمْرِ پَاکِ «مَنْ یُطْہِرْ»
چاپارِ مُبَشِّرِ بِہَا اللہ
آن رُوحِ کہ گُفْتُ: رُوحِ وَاَلَا تَر
با اَمْرِ اِلَہِ مٰی رَسَدِ از رَاہ
صَد آہ اِگر مَقَامِ اَعْلَا یَش
رُوشنِ گَرِ چِشْمِ مَن نَگَر دَد؛ آہ...

اکتبر ۲۰۱۶

حَضْرَتِ طَاهِرِهِ قُرَّةِ الْعَيْنِ

مقنعه‌ی شب اوفتاد، ظلمت، گشت خاطره^۱
 تاجِ طلایِ آفتاب، تافت به بام و کنگره
 خیمه‌ی صبح‌دم به دشت، جای گرفت و شب گذشت
 بر سرِ شاخِ سرو و گُل، بلبل در مُشاعره
 بر لبِ طائرِ سحر: «گر به تو اُفتندم نظر...»
 ذکرِ پرنده‌ای دگر، بیتِ دگر ز طاهره
 آن مهِ کاملِ قیام، نورِ دو چشمِ خاص و عام
 صورِ قیامتِ «بدشت»، معجزه‌ی مُحاضره

---

۱ • وزنِ عروضی: مُفَعَّلِینَ، مَفَاعِلِینَ، مُفَعَّلِینَ، مَفَاعِلِینَ.

نادی روزِ داوری، پیشِ روِ برابری
پرچمِ عزّتِ زنان، داعیِ نورِ باصیره
بدرِ دُجایِ مؤمنین، شمسِ ضحایِ راستین
یکه خطیبِ روزِ دین، مژده‌ی دینِ باهره
شاعرِ آستانِ حق، ناطقِ نوترینِ نسق،
فاطمه‌ی زکیّه‌ی اُمّ‌سَلَامِ نادره
هنده‌ی کاشفِ حجاب، قلبِ ظُهورِ انقلاب
مُجْتَهِدِ حُرُوفِ حَی، نقطه‌ی عطفِ دایره
قلبِ اهالیِ بَها، کرده به نورش اِقْتِدا
همچو کُلِّ شکفته‌ای تشنه‌ی نورِ پنجره

دسامبر ۲۰۱۰

جنابِ مشکینِ قلم

خوشا حبیبی که پشتِ پا زد به اشتغالاتِ این جهانی^۱
 به سوی محبوبِ جاودان رفت و دل بُرید از جهانِ فانی
 ز شاه، رو کرد سویِ جانان، چنان کُلِ آفتابِ گردان
 غبارِ گامش خطِ شهابی رقم زد از سیرِ آسمانی
 ز اصفهان رفت تا آدرنه، ز نقش‌ها رفت تا الفبا
 ز مُلکِ صورت به مُلکِ معنا، ز حرف‌ها رفت تا معانی
 چراغِ بامش، بهاءِ ابهی، فروغِ شامش علیِّ اعلیٰ
 مؤیدِ حُکمِ حقِ تعالیٰ، به رغمِ آن روزگارِ دانی

---

^۱ ● وزنِ عروضی: مفاعِلینَ فَع، مفاعِلینَ فَع، مفاعِلینَ فَع، مفاعِلینَ فَع.

هنر رقم زد به کلکِ مشکین، صناعتش شد مُبلِّغِ دین
نوشت «آبھی» و از صَریرش، بهار شد عالم از آغانی
پرنده‌ی باغِ معرفت شد، به حسن، شاهِ دیارِ خط شد
ز طبعِ او، همچو باغِ رضوان، شکوفه زد خاطرِ خزانی
بهاء را حرفِ حَیّ و بنده، خطوطِ او، چهره و پرنده،
شکسته‌دل را سُرور بخشید ز خطّ ثُلُثش شکسته‌خوانی
تَحَرّی‌اش شد پُلِ حقیقت، مُرَقَّعش گشت رَشکِ مانی
هنر همین است؛ زندگانی مطابقِ میلِ یارِ جانی
به لطفِ نامِ فرازِ نامه، چکید آبِ بقا ز خامه
دَوَات، از سر، کُلاه برداشت، به حَرَمَتِ میرِ عِمادِ ثانی

مارس ۲۰۱۷

یارانِ ایران

یاران! سلام! یخ زده این روزها زمین^۱
 خورشیدِ آسمان، نگران است و شرمگین
 در غیبتِ نگاهِ شما، بغض کرده ابر
 انگار می‌چکد عرقِ شرمش از جبین
 دستِ دُعا به سوی خدا باز کرده‌اند
 گل‌ها نمازخوان و درختان ستاره‌چین
 این روزها، بدونِ شما، شب‌تر از شب است
 زندانِ ماست غربتِ شب‌های این چنین

---

۱ • وزن عروضی: مفعول، فاعلات، مفاعیل، فاعلین.

دل گرمیِ جهان، به اُفق‌های روشن است
دل گرمیِ خدا، به اَحْبَاءِ راستین
صد مرحبا به صبرِ شما زیرِ بارِ عشق
صد مرحبا به «هفت قَسَمِ خورده‌ی یقین»
ایقان، حدیثِ «نور پراکندن» شماس
جان‌آفرین، به جانِ شما خوانده‌آفرین
این، دوره‌ی سیاهِ قَجْر‌هاست یا فُلان؟
دیوارهای قلعه‌ی عَكَّاست یا اِوین؟
از برکتِ وجودِ شما، جُغَدِ جهل و جُور
خواهد پرید از سرِ ویرانه‌های دین

ژوئن ۲۰۰۹

● فَلَاكِ سَوْمٌ؛ كَيَّوَانِ:

ضرورتِ عرفانِ مَظْهَرِ ظُهورِ الهی و عمل به اوامرِ وی

به چه آرزد این دل؟ به چه آرزد این جان؟^۱

اگر از رَوِ عشق، نرسد به جانان

چه ثمر ز هستی؟ چه ثمر ز خلقت؟

اگر آدمی زاد، نرسد به عرفان

تو ظهورِ حق را، بشناس و زانِ پس

می معرفت را، برسان به مَستان

بِنِگَر به تورات، بِنِگَر به انجیل

بِنِگَر به قرآن، بِنِگَر به ایقان

---

^۱ • وزنِ عروضی: فَعْلُنْ فَعُولُنْ، فَعْلُنْ فَعُولُنْ.

به بیانِ اعلیٰ، به پیامِ اقدس
به ظهورِ مظهر، به کلامِ یزدان
میِ عامه، خمر است، میِ خاصه، امر است
بِنگر؛ دلت را، نفروشی ارزان
همه عالمِ خلق، به وساطتِ امر
سویِ حق روان اند، سویِ حق شتابان
همه‌ی نفوس اند، پیِ حق شناسی
همه قطره‌قطره، پیِ رودِ آدیان
تو که پُریهائی، مگزینِ جدایی
به طریقِ اولی، ز طریقِ ایمان

سپتامبر ۲۰۱۵

روزِ میثاق با حضرتِ عَبْدِالْبَهَاءِ

بلبلان بر لبِ هر پنجره بی صبر و قرارند^۱
 این چه عیدیست که اعیاد، بر آن، آینه‌دارند
 نکند قاصدکی از سوی نوروز رسیده
 که درختان، همه سرزنده‌تر از فصلِ بهارند
 این چه روزیست که در طلعتِ آن، جمعِ اَحْبَاءِ
 جمله پروانه‌دل و سوخته‌جان، لحظه‌شمارند
 نُقْلِ پاشیده سحر بر سرِ امروز، «ستاره»
 روزِ میثاقِ اَحْبَاسْت؛ بگو شمع بیارند

---

۱ • وزنِ عروضی: تَعْلَاتُنْ، تَعْلَاتُنْ، تَعْلَاتُنْ، تَعْلَاتُنْ.

رفته خورشید، ولی شَعِشَعِهِی ماه که دارند
کهکشانی که پی این مه و خورشید قطارند
غُصْنِ اَعْظَمِ، متبَسِّم شده تا باغ بخندد
تا به عشاق بگوید گُلِ اَمِّید بکارند
او که الگوی کمال است و صفابخشِ جمال است
صفِ یارانِ «به او باختهدل»، عاشقِ یارند
مظهِرِ بَرِّ خُدا، آینه‌ی سِرِّ خُدا اوست
سَخْنانِ لَبِ او معجزه‌ی لطف و وقارند
هیچ‌کس بهتر و شایسته‌تر از «عَبْدِ بَها» نیست
تا و را حَضَرَتِ محبوب، پس از خویش گمارند

نوامبر ۲۰۱۳

بَيْتُ الْعَدْلِ اعْظَمُ

بِالْاَلْحَمْدِ
بِهَيْتِ

نُهْ سِتَارَه نُوْرِبَخْشِ نُهْ فَلَکْ دَرِ عَالَمِ اسْتِ^۱
 نُورِ، رَمْزِیْ اَزِ عَدَالْتِ اسْتِ وَ عَهْدِ مُحْکَمِ اسْتِ
 نُورِ نُهْ سِتَارَه اِنْعَکَاسِ پَرْتُوْ بِهَاسْتِ
 پَرْتُوْیْ کِهْ خِيْمَه_گَاهِ اِتْفَاقِ اَدَمِ اسْتِ
 نُهْ نَفَرِ کِهْ پَارِسا وَ پَک_دَاْمَنِ اَنْدِ وَ نِيکِ
 جَانِشَانِ بَهْ رَازِ رُوْشَنِ بَهَاءِ، مَحْرَمِ اسْتِ
 چِشْمِشَانِ بَهْ مَحْضَرِ وَلِيِّ اَمْرِ، رُوْشَنِ اسْتِ
 قَلْبِشَانِ زِ فَضْلِ وَ وَحِيِّ جِبْرِيْلِ، مُلْهَمِ اسْتِ

۱ • وزن عروضی: فاعلات، فاعلات، فاعلات، فاعلات.

نه گزیده‌ی آمین که خیرخواه عالم‌اند
در ره و داد و داد، فیض‌شان دما دم است
کاردارِ نشرِ صلح و انتشارِ دانش‌اند
محو فقر و مسکنت، به سعی‌شان فراهم است
محفلی ز خادمانِ روح و معنویت‌اند
وحدتِ نفوس، در ضمیرشان مرقم است
در طریقتِ حفاظت از کرامتِ بشر،
هرچقدر همدلی کنند عاشقان، کم است
نظمِ واحدِ بدیع و بسطِ عشق و عدل و صلح
بار و چلچراغِ باغِ «بیتِ عدلِ اعظم» است

مارس ۲۰۱۷

آرزوی زیارتِ اَماکینِ مُتَبَرِّکَهِی بَهائی در اَرْضِ مُقَدَّس

کاش پیدا شود از این اُفقِ سُرخ، سواری^۱
 برساند به دلِ من، ورقِ دعوتِ یاری
 ورقِ دعوتِ آن یارِ سفرکرده به مَغرب
 که ز یادش به زمستانِ دلم ریخت بهاری
 کاش دعوتِ کُند این خادمِ حق را به زیارت
 که دلم، هم به بهاری برسد، هم به قراری
 بهتر از دیدنِ آن بارگه سبز و مُصَفَّأ
 نیست در هر دو جهانم، نه قراری و نه کاری

---

۱ • وزن عروضی: فاعلان، فاعلان، فاعلان، فاعلان.

دولتم بخش، خدایا! که کُنم طُوفِ سَرایش
تو خودت شاهدِ این سینه‌ی دل‌تنگ و نزاری
چشم، شد خانه‌ی اَبیض، سینه شد مَحْبَسِ عَکّا
از دَمِ عشق، به خاکسترِ دل، ماند شَراری
نُه فَلَک، غبطه خورَد؛ غبطه به نُه باغِ مُعَلَّق
وَه از این گلشنِ اَعلا وُ چنین آینه‌داری
آرزومندم و راجی که مجالم بدهد عُمر
تا نماند، سرِ کویِ تو، بر آینه، غُبّاری
بس که دل خونم و مَحزونم و مُشتاقِ زیارت،
گویا سوخته در سینه‌ی من، باغِ اَناری

فوریه‌ی ۲۰۱۸

آرزوی زیارتِ اَماکینِ مُتَبَرِّکَهِی بَهائِی در اَرْضِ مُقَدَّسِ

شب و ماهِ تابان، ز فُیوضِ رحمان، به همین اشارت، هَلِه یا بشارت!^۱
 همه‌ی وجودم، همه تار و پودم، طلبِ زیارت، هَلِه یا بشارت!
 من و ناصبوری، دَمَعاتِ دوری، دَمَعاتِ دوری، ز مِیِ طَهوَری
 ز پَسِ جدایی، خیرِ رهایی... دلِ در اسارت! هَلِه یا بشارت!
 هَلِه، هَمَّتِی کن، سویِ اَرْضِ اَقَدَسِ، که بُودِ شکوفا، چو بهارِ نورس
 تو که پُر ز شوری، تو که مَحوِ نوری، دلِ پُر حرارت! هَلِه یا بشارت!
 به طریقِ اُولی، قَدَمی بفرسا، برو سویِ عَکّا، به سرایِ بیضا،
 به طوافِ رُوضه، چو شوی مُبارک، دلِ باطهارت! هَلِه یا بشارت!

۱ • وزنِ عروضی: فَعْلُنْ فَعوْلُنْ، فَعْلُنْ فَعوْلُنْ، فَعْلُنْ فَعوْلُنْ، فَعْلُنْ فَعوْلُنْ.

رَشَحَاتِ لُطْفَش، به دَلَّتِ بِيَارَان، فَيَضَانِ جُودَش، بده جان و بستان
 بده جان و بستان... تو از این نکوتر، چه کُنِي تجارَت؟ هَلِه يا بشارت!
 به جمالِ اَبِهِي، گِلِه کُن، بفرما، که: به سینه حبس است، نَفَسِ اَحِيَا
 بِشِنُو که حَضْرَت، چه دهد نَوِيْدَت: که پَس از مَرَارَت، هَلِه يا بشارت!
 بِشِتَاب و رو کُن، پس از آن، دل! ای دل! سويِ خَاكِ حِيْفَا، سويِ كُوِهِ كَرْمَل
 چو نگاهت اُفْتَد، به مقامِ اَعْلَى، بِنِگَرِ عِمَارَت، هَلِه يا بشارت!
 به عُرُوج و تَصْعِيْد، به نَوَايِ تَحْمِيْد، بِنِگَرِ غَزَلِ خَوَان، همه باغ و بستان،
 بِفُرُوزِ شَمْعِي، بِرِ غُصْنِ اَعْظَم، دَلِ بِاِبْصَارَت! هَلِه يا بشارت!
 دَلِ پُرْحَرَارَت! دَلِ بِاَطْهَارَت! دَلِ بِاِبْصَارَت! به همین اِشَارَت،
 تو و آرزوِيْت؛ طَلَبِ زِيَارَت... هَلِه يا بشارت! هَلِه يا بشارت!

آوریل ۲۰۱۷

● فلکِ چہارم؛ اورمزد:

ظهورِ تدریجیِ حقایقِ دینی و کارکردِ اُلفتِ بخشِ دین

به دین، چون احولانِ منگَر؛ خدا را^۱

رها کن افتراق و ادّعا را

برای این خدا دین را پی افکند،

که بخشد ائتلاف و اُنس، ما را

که ما را الفت و وحدت ببخشد

کند یک‌روح، تن‌های جدا را

برای جنگ و نفرت، دین نیامد

نیامد منحرف سازد هُدی را

---

^۱ ● وزنِ عروضی: مفاعیلن، مفاعیلن، مفاعیلن، تَعَوّلن.

به سوی عرش، دین، چون نردبان است
جهان طی کرد یک‌یک، پله‌ها را
پس از هر مظهري آمد رسولي
تسلسل داد کار انبیا را
تکامل یافت دین حق به تدریج
هویدا کرد تصویر خدا را
بشر، هر روز شد کامل‌تر از پیش
نکوتر درک کرد این اهتدا را
پس از موسی و عیسی و محمد
خدا گسترد، آیین بها را

ژوئن ۲۰۱۰

وحدتِ آسائِ اَدیان

دین چیست؟ هدیه‌ی حق، بر اهلِ هر زمانه^۱
 دریای صلح و رامش، بی موج و بی کرانه
 دین، محضِ ائتلاف است؛ پایانِ اختلاف است
 چتری ست بر سرِ خلق، بزمی ست عاشقانه
 هر ورد و هر دُعائیش، ذکری ست از محبت
 تا قدرِ هم بدانیم، بی عذر و بی بهانه
 دین‌ها یگانه هستند، پیغمبران برادر
 جاری ست جملگی بر لب‌های‌شان ترانه

---

۱ • وزن عروضی: مفعولُ فاعلاتن، مفعولُ فاعلاتن.

دین، مثل یک سرود است؛ آوازِ دسته‌جمعی است
نجوای اهلِ دنیاست، با خالقِ یگانه
دین چیست؟ این که «نیکی» مقصودِ زندگانی است
کسبِ کمالِ روح است، تا دل زند جوانه
هرگز نبوده دینی برتر ز دینِ دیگر
هستند اهلِ ادیان، سوی خدا روانه
در اصل، منبعِ دین، سرچشمه‌ای یگانه‌ست،
فرقی اگر هویداست، فرع است در میانه
در دُورِ امرِ ابهی، بانگِ یگانگی را
خواهد شنید دنیا... این خطّ و این نشانه!

دسامبر ۲۰۱۵

تَرَكَ تَعْصُبَاتِ جَاهِلِيَّه

بِالْاَلْحَمْدِ
بِهْت

چشمِ دل باز کن و از عَصَبِيَّت به در آ
 حُرِّيَّت پيشه کن، از چاهِ حَمِيَّت به در آ
 غيرِ ناموسِ حقايق، مَپرست و مَكْزِين
 لَخْتِي از خلعتِ نامرئيِ غيرت به در آ
 تَرَكَ عَيْنِكَ خود را تو مخوان خَطَّ شهاب
 پاك، از هر چه به جز خَطَّ حَقِيقت به در آ
 كوركورانه به تَكَرارِ حكايتِ مَنِشِين
 فِكْر كن؛ از صفِ طِفْلانِ جِهالتِ به در آ

فکرِ تو، قوم تو و جنس تو و نسلِ تو را
بر دگر خلقِ جهان، نیست فضیلت! به در آ
عقلا را ز بلا کرده رها نورِ بهاء
ز آنانیت و مردابِ منیّت به در آ
«برتری»، وهم و گمان است؛ تو هم چون همه‌ای
خود، تو هم چون دگرانی... ز بلاهت به در آ!
عقل، با ترکِ تعصّب، مترادف شده است
پیش از اندیشه، ز پندارِ قضاوت به در آ
خشک‌اندیشی و بی‌خویشی و جانب‌داری
می‌برد پای تو تا عمقِ ضلالت... به در آ!

ژوئیه‌ی ۲۰۱۱

تَحَرَّى حَقِيقَت

به پای خویش بران جاده‌ی حقیقت را^۱
 از این و آن مَشینو شرح واقعیت را
 پَسَنده نیست در این راهِ راست، گمراهی
 بَسَنده نَبود تقلید، آدمیت را

به گوشِ خویش شنو، با دو چشمِ خویش ببین
 جمالِ دلکشِ یار و حدیثِ اُلْفَت را
 به کوی عشق، شنیدن، شبیه دیدن نیست
 به جست‌وجو، به تحری، ببین حقیقت را

---

۱ • وزن عروضی: مَفَاعِلُن، فَعْلَاتُن، مَفَاعِلُن، فَعْلُن.

به چارسوقِ جهان، جبر، اختیار مکن
«تو» برگزین و بجو برترین عقیدت را
توان جوید به دندان عاریت لقمه؟
توان به چشم نهاد عینکِ ودیعت را؟
به جز به واسطه‌ی عقل، طولِ راهِ سفر
به سوی حق نبردِ سالکِ طریقت را
به جانِ حق جو، با تقدِ عشق باید داد
بهای عاشقی آفتابِ خلقت را
خوشا زمانه، اگر طالبانِ قبله‌ی حق
ز یکدگر بربایند گوی سبقت را

مه ۲۰۱۲

مَنَعِ «حرفه» بودنِ پیشواییِ دینی

نکو نیست نان خوردن از راه ایمان^۱
 نه ما را برنجان، نه حق را برنجان!
 چه رسمی ست این رسمِ مذمومِ دیرین؟
 که خلقی سَمیعِ اند و یک تن سخن ران
 سخن ران و در کسوتِ رهنمایی
 ولی در حقیقت، در اندیشه‌ی نان
 نشینند بالاتر از دیگران و...
 بکوشند در راهِ ارشادِ آنان

---

۱ • وزنِ عروضی: فَعُولُن، فَعُولُن، فَعُولُن، فَعُولُن، فَعُولُن.

تو گویی، همه ناتوان‌اند از فهم
خدا عقل داده‌ست تنها به ایشان
تو گویی که، بسته‌ست بابِ هدایت
کلیدش فتاده‌ست در دستِ اینان
به امرِ جمالِ مبارک، شاید
شود حرفه‌ای منحصّر، نشرِ ادیان
نباید که در پیشه‌ی پیشوایی،
کسی پیشکاری کند بهر یزدان
تمامِ احبّاء، مسئولِ امرند
که تبلیغِ ایمان کنند از بنِ جان

سپتامبر ۲۰۱۴

● فَلَکِ پَنجُم؛ بَہرام:

حیاتِ روحانی و تعالیٰ روح

جان: تابش و، تَن: آینه، تَن: کشتی و، جان: نوح^۱

قدری بنشین، بشنو حدیثِ بدن و روح

نزدیک‌ترین دین به تو، ای روحِ معاصر!

آیینِ نهائی‌ست؛ همین شیوه‌ی ممدوح

این شیوه چه دارد به بر و، شرح چه گوید؟

بنشین و بخوان مختصر آن قصه‌ی مشروح

روح تو بُود مستعدِ رشد و تعالیٰ

این مقصد و مقصودِ حیات است؛ چه بشکوه!

---

۱ • وزن عروضی: مفعولُ مفاعیلُ مفاعیلُ فَعولُن.

جان، چون اشعه، تافته در آینه‌ی جسم
گر تن شیکند، روح تو باقی‌ست و مفتوح
تن، غرقِ تقلای حیات است، ولی جان،
پیروز برون آمده همواره و نستوه
جان، تشنه‌ی روح‌القدس است و نفثاتش
این است نیازِ تنِ جان‌خسته‌ی مجروح
معنای حیاتِ تنِ تو، صیقلِ روح است
تا نورِ تو طالع شود از قلّه‌ی این کوه
بشنو سخنِ جانِ جهان را؛ چه فرح‌زاست:
در من بیناهید ز انبوهی اندوه

نوامبر ۲۰۱۶

تُزومِ هماهنگی و همکاریِ دین با عِلْم و عَقْل

دین و دانش، دو یارِ یکدگرند^۱
 هم‌دل و هم‌قطارِ یکدگرند
 در مسیرِ تمدنِ بشری
 چون دو پا در شمارِ یکدگرند
 چون دو بالِ برابرند و چنین
 ضامنِ اقتدارِ یکدگرند
 کاشفانِ حقیقت‌اند و خدا
 بی‌قرارِ قرارِ یکدگرند

---

^۱ ● وزنِ عروضی: فَعْلَاتُنْ، مَفَاعِلُنْ، فَعْلُنْ.

در بی هم، کمال بخشِ هم‌اند
یار و دایر مدارِ یکدگرند
دینِ بی علم، جز خرافه چه شد؟
این دو، معیارِ کارِ یکدگرند
دینِ بی علم، جز تعصُّب نیست
این دو، آینه‌دارِ یکدگرند
علمِ بی دین، به انحراف رود
این دو، همکار و یارِ یکدگرند
طبقِ آموزه‌های دینِ بها،
دین و دانش، بهارِ یکدگرند

اکتبر ۲۰۱۳

تشویق به انتشارِ آیینِ بهائی در عالم

تمام نیست رسالت، بر عاشقانِ فدایی^۱
 گُمار، روحِ خودتِ راه، به کارِ روحِ فزایی
 رسان به گوشِ جهان، آنچه را رسیده به گوشت
 سخن بگو به بلاغت، سخنِ بران به رسایی
 چنین شده‌ست مُقَرَّر، که مؤمنانِ خداجو
 شوند منشأً ایمان، کنند کارِ خدایی
 چنین شده‌ست مُقَدَّر، که از قفسِ برهاند
 پرندگانِ زمین راه، پرندگانِ هوایی

---

۱ • وزنِ عروضی: مَفَاعِلِن، فَعْلَاتِن، مَفَاعِلِن، فَعْلَاتِن.

قرارِ ماست که دعوت کنیم نوعِ بشر را
به راهِ روشنِ انسان شدن ز نو؛ به رهایی
بین چگونه رُود رود؛ ذکر گوی و سخن ران
تمامِ طولِ حیاتش، چو فیلسوفِ مَسایبی
چه گنجِ بی بدلیّ و چه ثروتی ست هدایت!
بیخس ثروتِ خود را، شبیهِ حاتمِ طایی
تو سهمِ خویش ادا کن برای بُردنِ دنیا
به سوی غایتِ عالی، به سوی مقصدِ غایی
به طیبِ خاطر و از عمقِ جانِ خود، بپذیرند
اگر به اهلِ حقیقت، رسد پیامِ بهائی

ژانویه‌ی ۲۰۱۶

من یک بهائی ام!

من کیستم؟ مسافرِ راهی خدایم^۱
 الگوی پاک دامن‌ی و پارسایی ام
 در این حیات، گم‌شده‌ی من حقیقت است
 هر آن به جست‌وجوی جوابِ چرایی ام
 با هر چه جز کرامتِ انسان، مُخالفم
 در بند را پیام‌رسانِ رهایی ام
 رَسَمِ درست‌کاری و انصاف و راستی ست
 از دشمنانِ دشمنی و ناروایی ام

---

۱ • وزن عروضی: مَفْعُولُ، فاعِلَاتُ، مَفَاعِلُ، فاعِلِن.

از عاشقانِ وحدتِ نوعِ بشر، منم
من مژده‌بخشِ هم‌دلی و آشنایی‌ام
یکتاست خالقِ من و پیغمبرم بهاست
فارغ ز خودستایی و از خودنمایی‌ام
پی‌جوییِ حقیقت و خوبی و اتحاد
در طولِ زندگی‌ست سه اصلِ طلایی‌ام
یک گونه نیست فقر و منم پیکِ محو فقر
من قاصدِ عدالت و حاجت‌روایی‌ام
من کیستم؟ بیا سخنم در عملِ بین
من یک بهائی‌ام، بله، من یک بهائی‌ام

مارس ۲۰۱۸

راه و رَسَمِ بَهَاءِ

یاد کُنْ راه و رَسَمِ بَهَا را^۱

راهِ اِحْیای دینِ خدا را

و اَكُنْ آغوشِ بر اَهلِ اَدیان

تا شِناسَنَدِ آن آشنا را

در سراپرده‌ی وحدتِ او

جا بَدِه جُمَله‌ی تیره‌ها را

باش تا دستِ مَرْدُمِ بچیند

میوه‌ی سِدْرَةُ الْمُنْتَهی را

---

۱ • وزن عروضی: فاعِلین، فاعِلین، فاعلاتن.

پَر گُشا، دَر گُشا بر فقیران
باغِ پُربارِ عَبْدِالبها را
مَرْدمان را به بخششِ برانگیز
تا ببینند نَفْعِ سَخا را
عِلْم را نَشْر دِه در جوامع
تا نخواهند مَرْدُم دَعَا را
دور کُن خَلق را از جهالت
تا بجویند آبِ بَقا را
صُلح و سازشِ بَیْفِکَن به دلها
جایِ «من»، مُسْتَقَرَّ ساز، «ما» را

ژوئن ۲۰۱۲

● فَلَکِ شِشْمٌ؛ مِهْر:

صُلحِ جهانی

جنگ، چون آینه‌ای کاذب، دوروست^۱
 جنگ را بس کُن، که صلحم آرزوست
 غیرممکن نیست صلح و آشتی
 راه آن همیاری است و گفت و گوست
 چاره‌ای «آینده» را جز صلح نیست
 چاره‌جو عقل است و، انسان صلح‌جوست
 جنگ جُستن، خصلتی حیوانی است
 صلح کردن، حاصلِ خُلُقِ نکوست

---

۱ • وزن عروضی: فاعِلَاتُن، فاعِلَاتُن، فاعِلَات.

ذاتِ انسان چیست جز اخلاق و عقل؟
عشق و ایمان از فصولِ نوعِ اوست
جنگ، در گُزارِ دنیا، آتش است
صلح، آمیغِ هزارانِ عطر و بوست
از جمالِ اقدسِ ابھی پیرس:
با چه انسان راه یابد سویِ دوست؟
- با مدارا و به درکِ یکدیگر!
مرزِ جنگ و صلح، قدرِ تارِ موسست
شُست و شو بیش از رُفو آید به کار
چاره‌ی ناپاکیِ دل‌ها، وضوست

مه ۲۰۱۲

وَحَدَثِ عَالَمِ إِنْسَانِي

چشم وا کُن بر جهانِ رنگ‌های بی‌شمار^۱
 هفت رنگِ طیف را یک‌سان ببین، یکتا شُمار
 نور، یک رنگ است و یک «هستی»، نه هفتاد و دو رنگ
 گرچه تابیده‌ست در رنگین‌کمان، منشوروار
 آنچه را «رنگین» گمان کردی تو و رنگین‌کمان،
 جمله نورِ واحد است و تابشِ یک در هزار
 رود، یک رود است؛ حتی گر شود صد شاخه رود
 نیست کثرت در وجودِ شُرّه‌های آبشار

---

۱ • وزن عروضی: فاعِلَاتُن، فاعِلَاتُن، فاعِلَاتُن، فاعِلُن.

کثرتِ دنیای انسان‌ها که عینِ وحدت است،
رُکنِ ایمانِ بهائی گشت و حُکمِ آشکار
باغِ یکتای جهان، باغی ست با صد گونه گُل
هر گُلّی بویی و رنگی تازه دارد در بهار
ما اگر سُرخیم، یا زرد و سیاهیم و سپید
بارِ یک داریم و برگِ رُسته از یک شاخسار
از دویینی رنج خواهد دید چشمِ لوح و کاج
عینکِ وحدت بساز از عشق و بر چشمت گذار
عشق ورزیدن به هم، معنای انسانیت است
هر کجا «عاشق» به چشمت خورد، انسائش شمار

اوت ۲۰۱۴

خدمت به خَلْق و هَم نواعان به مَثابَهی عِبَادَت

خدمت به تنِ خود را، وانه، همه تنِ جان باش^۱
 در مجمعِ هم نواعان، خدمت کن و انسان باش
 انسانیتِ انسان، این است و جز این هیچ است
 نه هیچ شو، نه کم شو، بسیار و فراوان باش
 کوچک نشود انسان، در خدمتِ بسیاران
 همچون یکی از یاران، خدمتِ گریاران باش
 خیراتِ عمومی را در جامعه جاری کن
 آیینهِ خودبین؟ نه! آیینهِ تابان باش

---

۱ • وزنِ عروضی: مفعولُ مفاعیلین، مفعولُ مفاعیلین.

از کارِ کسی، جایی، روزی گرهی بگشا
کردارِ خدایی کن، چون حضرتِ رحمان باش
معنای عبادت، جز، خدمت به جماعت نیست
کی خوب شدن سخت است؟! در زُمره‌ی خوبان باش
طاعت چه بُود؟ خدمت! این سگّه دو رو دارد
سوداگرِ نان تا کی؟ سوداییِ ایمان باش
گر خیررسانِ گردی، مردی و جوانمردی
هم مُعتمدِ یزدان، هم طالبِ ایقان باش
یک قطره، خودش دریاست؛ گر سالک دریایی،
هر جا که کویری هست، همّت کُن و باران باش

نوامبر ۲۰۱۴

رَفَعِ فَقْرَ و ثَرَوْتَ مُفْرَطَ

وای از کُفْرِ نِهان در اجتماعِ نابرابر^۱
 وای از این که بی خیر باشد برادر از برادر
 ما همه خویشِ هَم‌ایم و در پناهِ عشق، باید
 خویش را با دردِ هم‌نوعان، بسازیم آشنا تر
 ثروتِ مفرط، به فقرِ مفرط انجامید خواهد
 بی تفاوت نیست قلبِ مردمانِ نیک‌اختر
 معنیِ خدمت به امرالله، دل بستن به خلق است
 مَصْرَفَ و حِرْصَ و رِقَابَتَ، می‌کند جان را مُکَدَّرَ

۱ • وزنِ عروضی: فاعِلَاتُنْ، فاعِلَاتُنْ، فاعِلَاتُنْ، فاعِلَاتُنْ.

ریشه‌های فقر را بشناس و آن را ریشه‌کن کن
تا نهالِ زندگی گردد به دنیا سایه‌گستر
ای خوشا روزی که بر انسان، دلِ انسان بسوزد
ای خوشا در امنیت، پروازِ بازان با کبوتر
ای خوشا در قابِ آثارِ بها، تصویرِ فردا
رنگِ دنیا: روح و ریحان، بوی دنیا: مُشک و عُنبر
ای خوشا بین همه، همکاری و صدق و امانت
جمله مسکین و غنی، هم‌سفره و هم‌پا و هم‌پَر
ای مبادا کوهِ ثروتِ در کفِ تعدادی اندک
ای مبادا چند لب خندان و چشمِ دیگران تر

اوت ۲۰۱۷

وحدتِ لسان و خط برای عالمیان

دادار، بر جریده‌ی دل‌های عاشقان^۱
 شعری نوشته است به یک خط و یک زبان
 این شعرِ نغز را نتوان خواند و فهم کرد
 جز با خطِ یگانه و با وحدتِ لسان
 این ریشه‌ی یگانگی است و، یگانگی -
 واجب‌تر است نزد خردمند، ز آب و نان
 در گونه‌گونه حرف زدن، فتنه خفته است
 معنای «چند گونه سخن» چیست؟ «افتنان»!

---

^۱ ● وزن عروضی: مفعولُ فاعِلاتُ مفاعیلُ فاعِلین.

عالم یکی، بشر یکی و حرف‌ها یکی‌ست
با صد هزار گونه الفبای سخت‌خوان
لونِ کلام، بلبله‌ی برج بابل است
بنگر کنون «نَہاء» چه آورده ارمغان؛
با هم‌دلی که معجزه‌ی هم‌زبانی است،
جمهور، دعوت‌اند به این آشتی‌کنان
ما جملگی مسافرِ یک راه و مقصدیم
در کاروان‌سرای مفاهیم این جهان
سررشته‌ی مفاهمه با دوست، گفت‌وگوست
در هر کُجای این کُره، آبی‌ست آسمان

ژوئیه‌ی ۲۰۱۵

● فَلَاكِ هَفْتُمْ؛ نَاهِيد:

لُزومِ خدمتِ به امرالله

عشق، چو دریاست، روح ما همه، ماهی^۱
 ماهی رودی که از ازل شده راهی
 زندگی رود، رفتن است و رسیدن
 هر چه جز این، بویناکی است و تباهی
 همّت و خدمت، عیارِ زندگی ماست
 همّت و خدمت به امر؛ امرِ الهی
 خدمت کردن به گستراندنِ ایمان
 نور شدن در نبردِ نور و سیاهی

---

۱ • وزن عروضی: مُفَعَّلِین، فاعلات، مُفَعَّلِین، فَع.

حَضْرَتِ عَبْدِالْبَهَاءِ، گُفْتُ وَ چِهْ خُوشِ گُفْتُ:

آینه شو، پیشِ نورِ لایتناهی

«خدمتِ امرِ خدا» ست رمزِ سعادت

دوست، به اقبالِ دوست، داده گواهی

گامی بیرون بزن ز خود، سویِ مردُم

لذتِ خدمتِ بچش به کسوتِ شاهی

در ته چاهِ عبث، چه خَس، چه پرنده!

بال گُشا تا شوی کبوترِ چاهی

میکدهی عاشقان، ضیافتِ دل هاست

هم بده این جا و هم بگیرِ صُراحی

دسامبر ۲۰۱۶

اهمیتِ علمِ آموزی برای جامعه‌سازی

دلِ عالمان، به کف، گوهرِ شب‌چراغ دارد^۱
 چه غم و هراسی از ظلمتِ کوچه‌باغ دارد؟
 ز هُمایِ علمِ نافع، شود آفتابِ طالع
 نه بدین سبب که کس طالعِ جُفت و طاق دارد
 دلِ خویش را بیفروز، به دانش و به بینش
 که چنین دلی، ز رنجِ دو جهان، فراغ دارد
 هدف از کتاب خواندن، همه نیست «کام راندن»
 به خضوع و عشق، «فرهیخته» اشتیاق دارد

---

^۱ وزن عروضی: فَعَلَاتُ فاعِلَاتُنْ، فَعَلَاتُ فاعِلَاتُنْ.

چه کسی دلش در آیینِ بها، بها پذیرد؟
فقط آن که جاننش از دانشِ حق سُرّاغ دارد
رَشَحَاتِ معرفت، تابد از آن دلی که خدمت -
به حیات و کوشش و دانشش انطباق دارد
غَرَضِ از شناخت، چون جامعه‌سازی است و بیشش،
چه خوش آن کسی کزین باده به کف آياغ دارد
چه خوش آن کسی که در تربیتِ عُموم کوشد
چه خوش آن کسی که رفتار، بر این سیاق دارد
ندهد سواد، خطّی که بخوانی و ندانی
دلِ بی سواد، از آتشِ فقر، داغ دارد

مه ۲۰۱۱

تَسَاوِی نِسْوَان و رِجَال

زنان را - از صمیم قلب - با مردان، برابر دان^۱
 نه زن را برتر از مردان، نه مردان را تو برتر دان
 به انسان، طورِ دیگر بنگر و فارغ ز جنسیت
 زن و مردِ جهان را جمله «هم‌پا» دان و «هم‌سر» دان
 اگر معیار، انسانیت و عقلانیت باشد،
 یکی را کی توانی گفت از آن دیگری سر دان؟
 به «اَقْدَس»، حُکْمِ نِسْوَان و رِجَالِ حَق، مساوات است
 تصوّر کن جهان را این چنین، و آن را مُصَوِّر دان

---

۱ • وزنِ عروضی: مَفَاعِلِیْن، مَفَاعِلِیْن، مَفَاعِلِیْن، مَفَاعِلِیْن.

چنان بال است زن، بالِ دگر مرد است در پرواز
جهان را آسمان بشمار و انسان را کبوتر دان
اگر می‌خواهی از پرواز کردن ناتوان باشی،
یکی از بال‌ها را قدری از آن یک قوی‌تر دان
چو مجلس بی‌ریا شد، مست از ساقی فروتر نیست
دلِ عشاق را سرمست از یک جام و ساغر دان
به جای سلطه و حسّ رقابت، بین مرد و زن
تو نورِ خدمت و دل‌دادگی را سایه‌گستر دان
به یک خورشید در منظومه‌ی جائت قناعت کن
پیامِ حضرتِ عبدُاللها را زیبِ دفتر دان

اکتبر ۲۰۱۵

توصیه‌های اولیاءِ بهائی به حاکمان

بُودَ رَسْمِ حُكَّامِ نِیکو خِصال^۱
 در آثار و ألواحِ نورِ جَمال
 به حَقِّ، بِبِرِّقِ صُلحِ اُفراشتن
 نرَفَتَن به کز راهِ جنگ و جِدال
 حَمایتِ زِ مَظلووم و انصاف و داد
 به جای جفا وُ پَس اندازِ مال
 فُرودِست را بانگِ یاری زدن
 به صوتِ عدالت، رَه اِعتدال

---

۱ • وزنِ عروضی: فَعولُن، فَعولُن، فَعولُن، فَعولُن، فَعول.

گره باز کردن به صدق و صفا
ز کار جماهیر آشفته حال
به جای ولایات، فتح قلوب
عطای محبت، به جای جلال
هر آن کس که این سان حکومت کند،
سعادت به ملکش نیابد زوال
همای سعادت، نیاید به صید
مگر با دلی پاک و قلبی زلال
چنین است حکم منیر بهاء
جز این، انحراف است و راه ضلال

ژوئن ۲۰۱۱

برخی از مضامین کتابِ أَطْهَرِ أَقْدَسِ و کلماتِ مُبارکهِی مَکْنُونِهِ

هم‌نوع، عزیز است و سزاوارِ محبت^۱
 شایانِ مُداراست و هم‌دردی و اُلْفَت
 با قلبِ مُصَفَّأ بِكُذْرٍ از رَهِ پاکِ
 پیشِ فُقْرًا پیشه کُن انصاف و عدالت
 بی‌کار مَشُو؛ کسبِ هنرِ راهِ نجات است
 با بی‌ثمری پنجه بینداز و بِطَالَتْ
 بر عَهْد، وفادار بمان، کانِ ادبِ باش
 هم‌صُحبتِ نیکانِ زمانِ شو، به صداقت

۱ • وزنِ عروضی: مُسْتَفْعِلٌ، مُسْتَفْعِلٌ، مُسْتَفْعِلٌ، مُسْتَفْعِلٌ، فَعَلَن.

با روح و به ریحان، به همه اُمتِ ادیان
چون «عبدِ بها» باش؛ به آیینِ فضیلت
سرمشقِ خطِ معنویِ خَلقِ جهانِ شو
کوشنده‌ی فرمانِ خدا باش به خدمت
با قافله‌ی قلبِ اَحْبَاءِ خداوند
تقوای عملِ پیشه‌کن و همّت و وحدت
این دهر، به جُز مرحله‌ای زودگذر نیست
فارغ شو ز تقلید و ز بدگویی و تُهْمَت
با همسر و فرزند، نکو باش و وفا کُن
یک گام بَیْرِ جامعه را سوی سعادت

دسامبر ۲۰۰۹

● فَلَکِ هَشْتُمُ؛ تیر:

مَطَّلَعِ شَمْسِ حَقِيقَتِ؛ ایران

بِالْاَلْحَمْدِ
بِهِتْ

ایران من! ای مادرِ اَلْوَدِّ و دَمَاوَنَد!^۱
 ای بازِیْسینِ خَاطِرَه‌ی وَحِیِ خَدَاوَنَد!
 ای قَبْلَه‌ی شِیرَازِ تُو آیینَه‌ی رِضْوَان!
 ای نُوْرِ تُو بِرَتَاْفَتَه هِر آخِرِ اَسْفَنَد!
 ایرانِ من! ای مادرِ دَر سُوْگِ نَشَسْتَه!
 ای نَاخَلْفَانِ تُو سَتَمِ کَرْدَه بَه فِرَزَنَد!
 ای خَاکِ تُو رَنگِیْنِ شَدَه بَا خُوْنِ شَهِیْدَان!
 ای گِرِیَه‌ی تُو سُرْخِ تَر از بَارِشِ لِبِخَنَد!

۱ • وزنِ عَرُوضِی: مُسْتَفْعِلٌ، مُسْتَفْعِلٌ، مُسْتَفْعِلٌ، مُسْتَفْعِلٌ، فَعَلَن.

ایرانِ من! ای خانه‌ی ویران‌شده‌ی من!
ایرانِ من! ای خانه‌ی ویران! به تو سوگند...
سوگند که من نیستم از یادِ تو غافل
سوگند که من نیستم از حالِ تو خُرسند
در خاکِ تو که حافظه‌ی صلحِ جهانی،
تخمِ ستم و بذرِ جهالت، که پراکند؟
حق نیست که باغِ تو زمستان‌زده باشد
بارانِ تو خونابه و یارانِ تو در بند
در سینه‌نگه‌داشتنِ داغِ تو تا کی؟
در ابرِ نهرانِ ماندنِ خورشیدِ تو تا چند؟

ژوئیه‌ی ۲۰۰۹

حَصْر و اِعدامِ شهروندانِ بَہائی و تَخْرِیبِ قُبُورِ آنان در ایران

سرافرازم، ولی دارم دلِ سَرْدِ رِگِریانی^۱
 صبور و ساکتَم، مانندِ گورستانِ ویرانی
 دلِ من، «خاوران» دیگری در خویشتن دارد
 فُروخورده‌ست بُغضَش را شبیهِ گورِ پنهانی
 دلی «در خونِ تپیده»، می‌تپد در سینه‌ی تنگم
 شبیهِ «در دیارِ خودِ غریبی»، کُنْجِ زندانی
 حدیثِ سینه‌ی من، قلعه‌ی ماکوست یا عَکّا؟
 کز این سانِ گرم می‌دارد دلم را نورِ ایمانی

۱ • وزنِ عروضی: مَفَاعِیلُن، مَفَاعِیلُن، مَفَاعِیلُن، مَفَاعِیلُن.

در این ظلمتِ سَرا، «میثاق بستن با خدا» جُرم است!
اگر جُرم است در اقصای عالم، نقضِ پیمانی
به کُند و بَند، می‌بندند دستان را و مُستان را
نمی‌دانند جانِ عاشقان پیوسته با جانی
نمی‌دانند از زنجیر، کاری بر نمی‌آید
اگر مجنون شوی از نکهتِ موی پریشانی
دلِ ویرانه‌ی من! غمِ مخور، وین را به یاد آور -
که خواهد گشت روزی کلبه‌ی احزان، گُلستانی
نویدِ حَضْرَتِ عَبْدِالْبَهِا، حقّ است و نزدیک است؛
چو فردا بنگرم، ایرانِ من! رَشکِ بهارانی

مه ۲۰۰۹

حَصْر و اِعدامِ شهروندانِ بهائی و تَخْرِیبِ قُبُورِ آنان در ایران

کوهِ جنون، مَدْفِنِ فریادهاست^۱

آینه‌ی روشنِ فریادهاست

خونِ «به ناحق به زمین ریخته»،

ضامنِ عشقی‌ست که در یادهاست

کُشته شدن از سرِ ایمان به نور،

پاک‌ترین شیوه‌ی میلادهاست

باد، گذر می‌کند از «خاوران»

رایحه‌ای در نَفَسِ بادهاست

---

۱ • وزنِ عروضی: مُفَعَّلِین، مُفَعَّلِین، مُفَعَّلِین، فاعِلِین.

روح احبّاست رها در فضا
جانِ جهان در کفِ جَلّادهاست
آه! که یاران همه زندانی‌اند
پنجره، زندانیِ بیدادهاست
سینه‌ی ما، خانه‌ی عشق است و... عشق،
ضابطه‌ی طاقتِ پولادهاست
هَدَمِ مَزارات، چو اِعدام و حَصْر،
مایه‌ی نو کردنِ میعادهاست
آنچه که ویران نشود، عاشقی‌ست
عشق، گُلستانِ رَوان‌شادهاست

ژانویه‌ی ۲۰۱۸

بِهائى هراسى و محروميتِ بهائيان از حقوقِ اجتماعى در ايران

هرکه باشد عاشق تر، از بلا نیندیشد^۱
 آشنای محبوب از آشنا نیندیشد
 هرکه دوست را دارد، از عدو نمی ترسد
 با توکل و عشق از ماعدًا نیندیشد
 ای دریغ از ایران! خطّه‌ای که اندر آن،
 کاردار بی ایمان، از خدا نیندیشد
 آن که ظلم او کرده خون دل احبّا را
 حیف، از مکافاتِ فریه‌ها نیندیشد

---

^۱ ● وزن عروضی: فاعلاتُ مفعولُن، فاعلاتُ مفعولُن.

طبی شده‌ست عَصْرِ دیو؛ بی‌خبر نمی‌داند
رستمِ معاصر، از اژدها نیندیشد
خلق را، ز حق جویان، گرچه می‌هراسانند،
حق طلب، از این راه پُر بها نیندیشد
گرچه کرده محرومت، دشمن خدا از حق،
صبر کن؛ که هیچ عاشق، بی‌رجا نیندیشد
در غیابِ دانشگاه، باز کن به دانش راه
روشنی، ز فقدانِ روشنا نیندیشد
شغل و علم و تبلیغ و، حق اجتماعی را
زنده دار؛ دل‌زنده از فنا نیندیشد

آوریل ۲۰۱۷

ستم و تبعیضِ تاریخی بر بهائیان در ایران

هرکه در این بادیه مجنون تر است^۱
 عاشقِ لیلی ست؛ دلش خون تر است
 هرکه به خورشیدِ نظرِ دوخته،
 گونه‌اش از اشک، شفق‌گون تر است
 ایران! ای مولدِ نورِ بهاء!
 ای که زمین از تو همایون تر است!
 اهلِ بها، عاشقِ خاکِ تو آند
 خاطرِ عشاقِ تو محزون تر است

---

۱ • وزن عروضی: مُتَعَلِّین، فاعِلین، مُتَعَلِّین، فاعِلین.

مِحْنَتِ و حِرْمَانِ، نرسد هر که را -
گامی از این دایره بیرون تر است
رنج و بلا، تهمت و محرومیت
أَجْرَتِ آن است که مَفْتُونِ تر است
کیفرِ تبعیض، به یاران رسید
رسمِ جهان، نزدِ تو وارون تر است!
ارضِ مُقَدَّسِ، شده بارانِ اشک
از غمِ تو، «شاخه‌ی زیتون» تر است
باز، تو رشکِ دو جهان می‌شوی
صبرِ من از عمرِ تو افزون تر است

مه ۲۰۱۸

● فَلَاكِ نُهُمْ؛ ماه:

آیامِ روزه‌داری

در مَقْدَمِ بادِ نوبهاری،^۱
 کُلْ خنده زده‌ست در صَحاری
 رو کرده به انتها زمستان
 یخ آب شده‌ست و رود، جاری
 در شهرِ علاء؛ آخرین ماه،
 برخاست صلايِ رستگاری
 بِشْتابِ به پیشوازِ نوروز
 بَرَبند دهان به روزه‌داری

---

^۱ ● وزنِ عروضی: مفعولُ مفاعِلین، فَعولُن.

زینت بده نفسِ خویشتن را
با زیورِ صبر و بُردباری
لب دوختن از غذا، بَهانَه‌ست؛
تمرینِ شکیب و رازداری
این یک سفر است؛ سیرِ اُنفس
از پرده‌داری به پرده‌داری
پَرهیختن از گُنه، هدف نیست
«ایمان» هدف است و «اُستواری»
در ماهِ صیام، می‌توان رفت
تا اوجِ فلک، ز خاکساری

اوت ۲۰۱۲

اهمیتِ دُعا و نیایش و مُناجات

دستی به دعا بلند کُن جانبِ یار^۱
 کز عشق، بَدَلِ شوَد خزانَت به بهار
 رو کن سویِ دوست، چون امید همه اوست
 در عسرت و غم ز دامنش دست مدار
 چون بلبلِ عاشقی به نجوای گُلی
 با یار سخن بگو، نیندیش ز خار
 از راز و نیاز و از مناجات و دعاست
 هر جا که رسیده قلبِ عاشق به قَرار

---

^۱ ● وزنِ عروضی: مُسْتَفْعِلٌ، فاعلاتٌ، مُسْتَفْعِلٌ، فَع.

در بزمِ نیایشِ اَحْبَاءِ صَدِيقِ
از جان، به نوایِ قُدسیانِ گوشِ سِپار
از قولِ جَمالِ اَقْدَسِ و «عَبْدِ بَهَاءِ»
اوصافِ ثنایِ رَبِّ رَحمانِ بِشمار
مضمونِ دُعا، ز لوحِ محبوبِ بخوان
گر آینهِ نیستی، بِشو آینه‌دار
عالمِ همه ذکرگوییِ زیباییِ اوست؛
گر گوشِ دهی به بانگِ آنِ یَکّه‌سوار،
از مشرقُ الأذکارِ دلت می‌شنوی:
«در روضه‌ی قلب، جز گُلِ عشق، مَکار...»

فوریه‌ی ۲۰۱۵

خوشا جمعِ عاشقانِ حق، که هم پیمان‌اند و هم جان‌اند^۱
 چراغان از نورِ ابهاتند، نگهبانِ عهد و پیمان‌اند
 بیا جام از خُمِ حقِ بستان، که این دُور افتاده با مَستان
 چه مَستانی! وه، چه مَستانی! که گرم از صَهای ایمان‌اند
 چه باایمانانِ خوش‌خویی! چه هم‌عهدانِ بلاجویی!
 چه جان‌هایی و چه دل‌هایی! که ره‌پویِ راهِ یزدان‌اند
 در این سو شهد است و شیرینی، در آن سو آینه می‌بینی
 در این محفل، ساقیانِ دل، ز خودبی خودتر ز مَستان‌اند

^۱ ● وزنِ عروضی: مَفَاعِلُیْن فَاعِلَاتُنْ فَع، مَفَاعِلُیْن فَاعِلَاتُنْ فَع.

در این سو هر شمع سوزانی، به یاد یاری فروزان است
در آن سو گل‌های داوودی، دعا می‌خوانند و خندان‌اند
چه رُخ‌دادی دل‌گُشایتر یا، نکوتر از دیدن یاران؟
چه جمعی بهتر ز جمعی که، هوادارِ ربِّ رحمان‌اند؟
خوشا این محفل، خوشا این جمع، خوشا این گل‌ها، خوشا این شمع
خوشا چشمانی و دل‌هایی، که سیراب از نورِ جانان‌اند
در این مجلس، چون بهاران باش؛ شکوفادل باش و باران باش
به یاد اینان و آنان باش، که در کورانِ زمستان‌اند
چه تعبیری می‌توان کرد از، ضیافاتِ نوزده‌روزه؟
عقیق و یاقوت و فیروزه! که قدرش را عاشقان دانند

سپتامبر ۲۰۱۶

تَقْوِيمِ سالانه‌ی بَهَائِی

این نُه و ده‌ماهه‌ی هر سال، به تقویمِ بَهَائِ
 در شبِ نوروز، چو آغاز شود، روزه‌گُشا
 ماهِ بَهَاءِ است و جلال است و جمال و عَظَمَت
 این مَهِ رضوان و طَرَب، آن مَهِ پرواز و عزا
 نور بُودِ رحمتِ او، بر کلماتش بِنِگَر
 روح و روان، رَشکِ مَلْک، هیکلِ او: مَهْدِ خُدا
 رازِ کمالی که زِ اَسْمَاءِ هویدا شده است،
 از لبِ مسعودِ بَهَاءِ، پُل زده تا سینه‌ی ما

• وزنِ عروضی: مُفَعَّلِین، مُفَعَّلِین، مُفَعَّلِین، مُفَعَّلِین، مُفَعَّلِین.

عزّتِ او فوقِ بَیان، ماهِ مَشیّتِ پس از آن
از پیِ شُکرانه، ز جان، دست گُشا بَهرِ دُعا
علمِ وی و قدرتِ او، قولِ وی و شوکتِ او
گشته ز میلاد، عَیان، داده به میثاق، رِضا
ماهِ مسائلِ پس از آن می‌رسد از کویِ شَرَف
از طلبِ آغاز کُن و راه‌سپَر شو به فنا
حشمتِ سلطانیِ او، داده به مُلکشِ جبروت
بنده‌ی او باش، که روحش شوَد از نفسِ رها
ماهِ علائمی که پسِ پنجره‌ی «هاء» رسد،
ماهِ دل و موسمِ روزَه‌ست در آیینِ بَها

مارس ۲۰۱۰

اشاره به برخی از آثار و کُتُبِ دِیانتِ بَہائی

در آرزو، مَدَدِ بَحو زِ اسمِ اَعْظَمِ خِدا^۱
 که پُر بَها شود دلت به یَمَنِ ذِکْرِ یا بَها
 مفاوِضات و هیکل و تجلیات و مثنوی
 ز هفت وادیِ جنون، بخوان کلامِ یار را
 بخوان کلامِ یار را، ز لوحِ اِحتراقِ او
 ز لوحِ حکمت و ز لوحِ کرمَل و به نامِها
 کتابِ عَهدی است و اَقَدَسِ است و سورَةُ الملوک
 بحارِ دانش و جواهرِ رُموزِ اَشنا

---

۱ • وزنِ عِروضی: مَفَاعِلِین، مَفَاعِلِین، مَفَاعِلِین، مَفَاعِلِین.

رساله‌ی مُدُنِ بَیِّن، کُلّی ز قُرْبِ دُوسْتِ چِین
ز واژه‌های مخفی‌اش، بخوان سفینه‌ی وَفَا
طرازها، کتبیبه‌ها، صحیفه‌ای که أَحْمَر است
خطابه‌ها و مُسْرَقَات و رُقْعَه‌هایی از دُعَا
کَلَامِ وَحی، مندرج شده‌ست در همین کُتُب
در این کُتُبِ بخوان خلاصه‌ی کَلَامِ انبیا
جَمَالِ قُدُس و شَاخَسَارِ اعْظَم و وَلِیِّ اَمْر
سه عارف‌اند بر حقیقت و سه چشمه‌ی بَقَا
شُکُوهِ دینِ عاشقان، زده‌ست خیمه در جهان
به این نوید، مزده ده به مؤمنانِ باصفا

اکتبر ۲۰۱۲

- انتهی -

